

Галина Гаврищук

ПАРАЛЕЛІ

1

Прокинулась від жаху, що стискав серце. Такий біль! Стукотіло в скронях, навколо потемніло... Біда й безвихідь... Туга, яка на частини розірвала світ. Нема сенсу ні у чому. Як жити далі та навіщо?

Я бачила лікарню наче. Білу кімнату. На ліжку лежав він. Підключений апарат... Все...

Я в білому. Схопилась за голову, розвернулась, вікно відкрила... Світ не наш, — вулиці бетонні, широкі. Все сіре. Холодно, серце щемить пусткою... Вилізла через вікно, побігла... Куди? Не знаю, втікаю від себе. Ця втрата досконвіку, — назавжди! Куди біжу? Що там знайду, крім болю?

Все, не змогла я більше бути свідком. Повернулася сюди, в свою сім'ю... Коханий спить... Прокинувся: «Доброго ранку!» Заварює чай. Троє діток нараз мене кличуть, завертіли... Я відмахнулась від того видіння. Потім забула...

Минуло три місяці... Повертаючись з покупками додому, знову побачила її. В нас зима і там зима. Вона стояла перед скляною стіною і тихо

дивилась на засніжену галявину перед доглянутим красивим парком. Не дихала наче, досі не відійшла. У білому знову. Крижана — ні сліз, ні емоцій. Її нема, все байдуже...

В домі розкішно, простора зала. Та їй це не важливо. Не тим жила — його нема...

Що це за звук? Машинкою синочок бавиться. Це ж мій!!! Тільки молодший на сім років. Невже і наші діти з нами всюди? А чому вік не той? Минулий час?

Він щось питає, вона мовчить... Переглядає спогади: як грали з ним у футбол на цій галявині, що така холодна зараз. Не тут вона. А синочок? Він тут! Ти йому потрібна. Кличу...

Вона присіла, пригорнула його. Дитятко притулилося. Схопив маму за руку, не випускає. Боїться, аби знову не покинула тут самого. Страшно йому, та мовчить...

Що я бачу! Вона вагітна... з моїми близнятами, котрі померли в нашому світі! Я їх не доносила... Ангелята мої. Це той час, і старшенький був такого ж віку... Ох, а якщо і вона в своєму горі їм життя не зможе дати? Хлопчик і дівчинка... Вони живі!!! Навіщо мені це показали? Чи можу щось зробити для них?... Не хвилюйся... Думай... Все не даремно. Щось маю зробити...

Ким був її коханий і чому помер. Питання — відповідь... Ні, це не слова, а ціле дійство відразу.

Професія не нашого простору. Він захищав тих, кого ображали, — охоронець тіл, щось таке.

За злодієм погнався, котрий у жінки вирвав сумку з рук... А той вистрілив.

А звідки ж злодій той, якщо усі багаті? Хотів керувати людьми без їхньої згоди, його прогнали. Розгнівався і тепер робить що заманеться, часом краде... Утік.

А якби впіймали? Там нема в'язниць... Що зробили би?

Спочатку психологи вводили б у транс рівномірними звуками. Потім виганяли б звірів, що вп'ялися в його свідомість... Звіром тут називають паразитарну думку, яка накопичує в собі енергію та перетворюється на ментального вампіра, а за тим змушує людину шкодити іншим. Люди притримуються розуміння, що люба ціль має кілька шляхів досягнення і штучним методом стирають насильницькі упередження.

... Вона прийняла душ. Дивиться на живіт у дзеркало. Спокійна, але дітки сумні. Я їх обіймаю подумки. Нехай хоч так... Пальчиками переплелись... Може відчули?

Перша моя хмикнула. Про що подумала? Не відчуваю. А може відступитися? У нас своя сім'я, не вистарчить мене на всіх... І так не реагує... У нас же є в майбутньому богиня справжня — та, що вже пройшла всі випробування земних утілень? Де

вона? Чому не тут, не з нами?... Де ти?

* * *

Розкішна кімната. Все, як я б хотіла. Комод чудної роботи з фарбами і полотнами всередині. Шафа для рукоділля всякого... Книжки, підсвічники. Поряд з круглим столиком стоїть м'який диван. Вітер коливає легку тюль... Відкриті двері на терасу. З неї видно безкрайне спокійне море і чутно спів косаток. Тепло. Різнобарвні квіти на мармурових підставках...

І тут — вона. Посміхається. Висока — два з лишком десь. Довга темна коса... У білому легкому платті до щиколоток. Спокійно так... Здається недосяжною, та добротою і розумінням віє. Їй все відомо. Не може втручатися сама, бо це суперечить плану індивідуального розвитку. Заспокоїла. Знає вже, що зможу... Я не одна... Нас армія. Тільки її потрібно об'єднати у зусиллях.

— Не бійся подорожувати, — чую її думку. — Ось ангел твій.

Повертаюсь, ангел з крилами сміється... Це також Я? В перехідному періоді — після закінчення земних утілень в моїй паралелі та очікуванні до об'єднання всіх паралельних відображень у єдиний образ богині. О, то я не одна!.. Дякую вам.

* * *

Думай... Що спільного між нами? Діти. Двох наступних у неї вже не буде від того ж чоловіка. В мене нема тих двох, яких вона носить... Наші діти живуть наполовину тут і там. Мої наступні не будуть підтримуватись своїми двійниками з тієї паралелі. А двійнята не отримають сили звідси... Покоління слабшає?

Треба шукати, хто з паралельних Я вбиває силу наших дітей чи не дає їм народитись... Це відбивається по всіх паралельних гранях... Може надто ображається на чоловіка, а то й покинула... Або й у пастці та не може вирватись. Гинуть кохані, не народжуються діти. Пошукаю...

А знайду, то що буду робити? Не відаю... Казала моя вища не боятись...

Ні, я не буду поспішати. Завтра зранку вирішу. Може, насниться підказка...

Та не прийшлося мені лягати аби взнати як діяти далі. Я готувала вечерю. Подумки побачила, що опинилась там, де вже була уві сні шість-сім років тому.

* * *

Планета незнайома. Сіро-жовті голі гори. Найвищі дві скали мають форму навислих карнизів

з витесаними на них дивними фігурами, подібних на слонів — однаковими. Величезні, десь як п'ятиповерховий будинок. Я наче у повітрі над ними. Що тут роблю? Озираюся і побачила свою Першу.

— Я вже була тут? — питаю, — знайоме місце.

— Тоді для тебе був той час, що для мене зараз.

— Ми в минулому?

— Ні, тут немає часу. Все одночасно.

— Як звати тебе?

— Гіра. Гірина.

— Я Галина. Коли ти хмикнула перед дзеркалом, то бачила мене?

— Відчула. Зрозуміла, що хвилюєшся за дітей. Дякую за підтримку. Мені було вдосталь, аби повернутись... Чим займаєшся зараз у фізичному тілі?

— Чищу моркву. А ти? Сина нагодувала?

— Я з ним прилягла, присипаю. А їсти нам привозять.

— Ви харчуєтесь покупною їжею?

— Ні. У нас не готують, коли в горі. Тільки щасливі і спокійні це роблять. Тим, хто в смутку, привозять. Таке лікування.

— Хто платить?

— Ніхто. Це суспільний кошт від перевиробництва. Допмагаємо всім.

Я була здивована, але виду не показувала. Не хотілось порівнювати їхню реальність з нашим світом.

Я: — Гм, пречудово... А чому ми саме тут, перед слонами?

— Це наші творіння.

— ???... Не пам'ятаю... Добре, як ми зробили скульптури?

— Думками, які дублювалися в ідеальному спів падінні. Тут точка злиття наших душ для формування єдиного образу.

— Ух ти! Як ми синхронно прикололись... Довго ми збиралися? Вибач, я не розумію, тому плету дурню...

— Я відчуваю твій стан... Після закінчення життя фізичного тіла наші окремі душі чекають на збір всіх дублерів, які ще продовжують іспити у своїх реальностях. Наш дух об'єднує весь досвід і хиби паралельних граней... Коли в наступному житті знову буде розпорошуватись на 72 образи, то в них буде однаковий рівень старту для подальшого розвитку... Зрозумій, — все, що ти робиш поділиться на 72, і все, що думала котрась з наших дублерок припишеться нам також...

— Гіро, я не розумію різниці між душею і духом. Зараз ми контактуємо чим?

— Четвертою оболонкою душі. Уяви аналогію з яйцем.

— Фізичне тіло — жовток?

— Разом з розумом, який обробляє всю інформацію.

— А білок?

— Наш дух, який ми винесли з минулих утілень і на додачу напрацьовуємо за життя. Світогляд, який залежить від середовища виховання та власних висновків...

— Тоді де душа?

— Поза межами шкарлупки. Це ущільнена енергія, якою оповите яйце. Душа — невидиме тонке тіло, розум якого — свідоме поле, в якому ми існуємо. Для нього нема тасмниць. В нього є декілька оболонок. Сьогодні людина може користуватися чотирма. Колись у нашому розпорядженні було вісім.

— Де вони тепер?

— Вимкнені. Ми більше не виконуємо функції богів, тому вони не працюють...

— А-а...Та-ак... Поговоримо про те, що є... Душі у всіх різні?

— Не вгадала. Вони з одної матерії — ущільненої материнської свідомості, яка зберігає всю інформацію. Але розум цього не бачить, бо він господарює не в тому вимірі. Душу можна тільки відчувати, і домовитись з розумом про більш-менш нейтральний переклад отриманої інформації...

— Що далі, то більше мене плутаєш... Я знаю

те, що бачу, читаю, думаю, слухаю і роблю висновки завдяки розумовим здібностям, кмітливості, досвіду... І зараз я тебе розумію через нього... Хіба інформація двояка?

— Стояка... Розум може перекласти її тільки таким способом, з якими поняттями ти ознайомена протягом теперішнього фізичного втілення. Якщо ти не знаєш, що таке протон, то він не буде описувати явища, використовуючи формули квантових теорій.

— Б-р-р... Ти зумисне знущаєшся? Ми почали з душі і духу. І що таке шкарлупка, якщо дух всередині, а душа зверху?

— Насамперед, знай, що мій опис залежить від вчорашніх знань, а завтра він може бути іншим. Інформаційне поле поповнюється щомиті, черпаючи нові людські ідеї та здогадки. Тому ніяких непорушних істин бути не може...

— То може поясниш мені коли розвинешся, бо таки хочеться знати правду, а не чийсь вимисел...

— Зараз говорить твоє Его — шкарлупка, яка звикла до суперечок і неприйняття того факту, що ти чогось не знаєш...

— ??? Гм... може й так, — стало трохи соромно... Може також моїй шкарлупці, а не мені. Я зовсім заплуталась, але мусила признати факт, що Гіра відчуває мене як себе і зовсім не злиться на

недолугі фрази, вірніше думки. Его в нас явно різне. Вона дуже тактовна і, що там казати, — знає більше...

Я відчула, що моя паралелька читає мої думи, і це знову змусило нервувати. Не люблю, коли підглядають за чиймись таємницями, не те, що в мізки влізають. Треба було миритися з таким станом речей, якщо хочеться знати більше, або втікати. Вибираю перше. Гіра продовжила урок.

— Дух — це те, чим ми дихаємо, характер, рівень прояву емоцій, відношення до світу... Саме дух огортає наше існування в реальному житті і вміщає в собі інформацію про кількість і якість вироблених енергій.

— Тепер ми батарейки?

— Почуття, емоції, реакції на щось — це все енергія. Дух зберігає в собі ці дані з життя в життя і закарбовує у вигляді своєї обгортки, — шкарлупи.

— Карта пам'яті, яка не стирається зі смертю... А душа не зберігає похибки?

— Закарбуй десь: душа знає всі чесноти та хиби нашого духу, є однаковою на початку і вкінці земних втілень, але не виробляє енергій на фізичному плані, тільки розпоряджається їхнім напрямком. Для неї нема перепон ні в часі, ні в більших вимірах, ні в космічних відстанях. Це наша по життєва підказка, яка розмовляє з нами, коли на серці щемить...

— Але ж, хіба душа не може зцілити дух, якщо вона досконала завжди?

— Може. Вона цим постійно займається, коли дає нам випробування... На невидимому плані душі насильника та жертви домовляються про ролі, планують обставини через людське «хочу», аби людина почала розвивати відчуття та змінювати заскорубле мислення, яке інфіковане чужинськими думками...

— Якими чужинськими? Ми самі народжуємо своїх звірів-паразитів, вампірів чи чужих, як ви кажете... Тоді логічно називати їх свояками... Якщо люди були такі боги, то чому ж вони деградували раптом та перетворилися на австралопітеків?

— Твоя шкарлупка розлютилася? — сміялась Гіра. Але те, що вона намагалась приховати з такту, мене справді провокувало на перебільшену негативну реакцію. Гіра думала, що мої запитання від недорозвитку, але не озвучувала у спілкуванні. Ось тобі й доброта душевна... Я хоча би відверто кажу те, що думаю... Майже... Йой, вона така ж!

— Австралопітеки — це невдалий експеримент богоподібних людей нижчого рангу... Наша цивілізація — п'ята матеріалізація людини. Я не знаю коли і хто створив енергетичних паразитів — невидимих окові сутностей... Але вони існують в якомусь замкнутому вимірі на кшталт в'язниці. І деколи можуть пробити захисну оболонку наших

світів та потрапити в загальне енергетичне поле. Вони і вносять перший вірус в свідоме поле людських цивілізацій...

— Це казки або релігійні байки, аби люди жили в страху і боялися почуватися господарями на землі.

— Представники попередніх матеріалізацій опікували своїх наступників на невидимому плані. Але серед молодших були дуже сильні люди, котрі не піддавались контролю і втручанню наказів старших у свої рішення. Вони могли робити помилки і порушувати правила табу, які колись приводили до космічних катастроф. Якщо якась подія вже була, то вона записана в інформаційному полі як програма і має всі можливості для повторень. Тому були створені сутності, які мали бути непомітними посередниками. Вони могли втручатись у мислення людини і передавати інформацію від опікунів так, щоб це виглядало як власна ідея...

— Стій! Ті попередники, які опікувались молодшими, самі не могли передавати свої настанови? Навіщо їм були ті створіння?

— А-а... Не знаю. Може вони були не в тому вимірі і земні люди їх не розуміли... А сутності могли бути всюди...

— Як ті крокодили можуть існувати у всіх вимірах, якщо ми їх не бачимо?

— Може в четвертому реальні, а в третьому ефірні. Не знаю... Тоді щось пішло не так. Ці створіння самі захотіли панувати і плодитися, бо були надзвичайно розумні та хитрі. Вони інфікували своїх творців, що привело до загибелі деяких планет та цивілізацій... Тоді Матір через розум своїх дітей закрила їх у вакуолі поза межами Сонячної системи... Та, їхні розумові якості нікуди не поділись. Вони вміють пробиратись у наші світи, спотворюючи існуючі заборони. Виглядає так, ніби людина дає дозвіл для непрошених гостей. Ці чужинці і провокують наш розум на вироблення людьми їжі для них — низькочастотних енергій...

— Яких? Енергія може бути такою і сякою? Здається, тут вже перебір...

— Коли нам далися обставини, які мали б викликати гнів чи радість, а ми видаємо якусь поверхневу реакцію, що суперечить відчуттям, це насильство над собою, нещирість. Шлак, просторові така емоція не потрібна, бо його потреба була не такою. Цю енергію поїдають чужинці...

— А куди ж її іще? Тоді й вони потрібні. Нехай їдять...

— В цьому випадку людина працює на паразитів, спустошує себе задарма. Душа передає їй чисту космічну енергію та не отримує відповідного обміну...

— То якщо мені захочеться комусь тріснути

по лобі, я мушу це зробити, аби не брехати і не виробити нечистот? Хі-хі...Ото був би дурдом!!! Зате всі чесні та здоро-о-ові!..Стій! Тільки не смій думати, що я туплю!..Хотіла відвертості, то май... і не підслуховуй мене!

— Га-ах? Ти подумки сказала брудне слово! Так ти блокуєш свої гени, які могли б тебе відродити зсередини! Спокійно...Це все шкарлупка — твоє Его, яке не визнає власних хиб світоглядної системи, це не ти...

— Вибач... Допоможи розібратись...

— Якщо тобі хочеться зробити якесь насильство, навіть у вигляді суперечок чи критики, то спитай в себе: «чому в мене така реакція на цю подію?» Людину виводить з себе тільки те, що стосується її особистого нутра. Колись вона зробили таке над собою, здалась обставинам. Потім сформувала власну поведінку та відношення. Его не дає їй цього усвідомити з гордині. Тому підказки приходять ззовні. Негатив треба аналізувати, а не відштовхувати. Тільки через нього дається шанс очистити свій дух...

— Може колись додумаю. Зараз у мене за такою фізикою туго... Навіщо ми тут?

— Думаю, опинились тут для єдності. Ми почали контактувати свідомо. Тепер ведуть нас кудись з якоюсь ціллю.

— Гіро, а ти ще з кимось із наших

зустрічалась?

— Не було потреби, коли щаслива була... Тепер збагнула, що без тебе ще довго б спала. Твоє хвилювання мене зібрало. Тепер — у подорож. Туди, де ще не були.

— Ти знаєш у чому проблема, яка нас звела разом?

— Тільки те, що і ти. Всі твої думки знаю...

— Гіро, а якби він був живий, то ми б не зустрілись?

— Мабуть зустрілися. По іншому плану. Життя пішло б у друге русло.

— Я почуваюсь кошеним перед таким об'ємом знань. Мушу відпочити. До завтра. Треба вечерю подавати.

— Немає значення коли. Ми можемо потрапити в любую точку часу і простору...

2

... Вона бігла. У шовковому білому платті до колін, з вишитими на ньому ніжними підсніжниками. В області грудей — пляма від розлитого гарячого шоколаду. Не плакала. Тільки втікала від когось. Розлючена і розчавлена. Гучно стукало серце.

Чому не плачеш, Друга?

Зупинилась, сіла на траву. Підняла голову і

дивиться поперед себе. Нічого не розуміє... Заспокоїлась. Каже собі: «Все, досить!»

Ми відчуваємо — це він! Запитую в Гіри:

— Ви мали проблеми у відносинах?

— Ні, але він проходив реабілітацію від надмірного контролю над життям.

— Тобто, простір вирішив, що «зціленим» він тобі вже не потрібен?

— Я думала про це. Було боляче. Є інший варіант — я мучу його, бо надто прискіплива.

— А якби розлучились?

— Знаю тільки — те, що маємо, — найлегше. Другій без нього буде важче, дітей не буде, наші ослабнуть... Його зовнішня поведінка — це наша внутрішня неусвідомлена проблема. Образа означає відмахнутись від лікування життям... Зовні — дзеркало внутрішнього світу.

— А, якщо це лікування чи хиба його паралелі?

— Безперечно! Друга також лікар для свого партнера. Тільки зараз це не тема. Інакше замість нас тут були б його паралельки... Щастя людини не залежить від іншої особистості напряму. Воно всередині і чекає нас завжди.

Ми потрапили в ту точку минулого часу цієї паралелі, в якій могла трапитись критична подія і вплинути на наше «сьогодні». В тому періоді, де ми зараз, Друга молодша від мене на тринадцять років,

від Першої — на шість. Це початок відносин з чоловіком.

— Гіро, навіщо втручатись в ці події? Ми ж не знаємо, до чого приведе рішення Другої?

— Насамперед ми потрапляємо у критичні періоди наших дублерів. Якщо ми тут, то мусимо чимось допомогти... А то ще будемо на собі відробляти гарячку Другої... Може чужинський вплив, а мо'ї недорозвиток...

— А я думаю, що нами керує Бог.

— Під твоїм поняттям Бога я розумію Матір як свідомість, в якій ми живемо. Вона в нас і навколо нас. Проявлена через усе, що живе і дихає. Вона є океаном, в якому ми краплини. Ми — це Вона.

— Не сходиться. Як тоді людиною можуть керувати чужинці, якщо ми — це клітина свідомості?

— Через розум. Свідомість поза межами фізичного тіла. Скажімо, над головою — вся інформація, яку людина зчитує відчуттями, тобто душею. До усвідомлення дані потрапляють через нейронні імпульси в мозок. А розум їх розшифровує і перекладає по-своєму...

Гіра розпочала аналіз нашого призначення. Я не чіпала її своїми недолугими запитаннями і була тільки за те, аби вона мислила...

— Ось! Я здогадалась, чому ми тут! — Гіра

покинула свою стриманість і перебувала у стані великого ентузіазму. — Збоку ми можемо оцінити ситуацію наших паралельок, не травмуючи їхнє і своє Его, яке не хоче признавати свої хиби.

— І заодно працювати на себе, допомагаючи ніби комусь, а насправді собі ж, — додала я власну вигоду без всякого камуфляжу, що справжній представник нашої реальності.

— Маєш рацію. Побачити свої помилки нам заважає любиме Его. Саме до його мислення кляються чужинці. А коли ми дивимось на себе очима паралельки, то воно не суперечить аналізу, бо мова про нього не йде.

— Ов-ва! Ми можемо користуватись його розумом і хитрістю, не звинувачуючи себе у помилках і тоді не зробимо хибного висновку на кшталт захисту своєї правди.

— Щось таке... І якщо ми когось з наших витягнемо з глухого кута, то в нашому реальному житті також перебудуються обставини минулого, а за тим прийде майже миттєва віддача у знаннях чи інших аспектах стику.

— Ох, сестро, прошу тебе, шукай просту подачу інформації, а то мені робиться смішно, — Гіра не відповіла, але я зрозуміла її натяк!!!.. Злитися більше не могла, бо вона синя панчоха...І до того ж, подобалась мені. Життя стало дуже цікавим.

* * *

Друга вдома. Вона скульптор. Вирішила приготувати їжу. Гарна кухня — велика і модерна. Викладає продукти з холодильника, який виглядає тумбою... О-го! Зверху на ньому плитка. У них це один пристрій! Технічний рівень вищий, проте, незатишно мені. Можливо, я суджу через душевний стан Другої. Як її звати? Не можу знати. Вона не називає себе і спогади не крутить в уяві. Невже рівновага на такому рівні? Я не вміла на стільки відсторонюватись від неприємностей в її віці.

— Де емоції? — прокоментувала Гіра.

— Те саме думаю. Мені б так навчитись...

— Вона вже поставила крапку. Пішла без нього. Горда.

— Дивися, обдумує скульптуру шторму!

— Всередині — мушля з чорною сльозою.

— Чуттєвість на рівні! Я аж горджусь.

— І я. Та, треба знайти вихід... Як повернути її думки про те, чому вона тоді розлютилась? Це було потрібно саме їй! Загнала образу всередину і закрила клямку...

— Гіро! Вона виливає тугу в скульптурі. Будемо думати поряд, що простір надихнув творчу ідею через нього. Це точно спрацює...

— Я теж найкращі свої роботи по дизайну житла творила з оголеними почуттями. Вірю в це.

...Друга вже усміхається. Загорілась. Не терпиться. Взяла його фото, дала фофан по лобі і полегшено видихнула. Перевдягнулась, пішла в майстерню.

Через декілька хвилин в дверях з'явився він. Виглядає розумним і спокійним. Побачив неторкану їжу, примостився біля тарілки і задоволено всміхнувся. Мабуть думає, що це для нього готувалося. Як з гуся вода.

Друга пробігла через кухню.

— Ти невірноважена дика особа, — кинула на ходу.

— Знаю. Такий є,- відповів. — Змінюйся, і життя навколо тебе перефарбується...(Ця фраза була для мене дуже знайомою).

— Угу, — кивнула Друга, поспішаючи в майстерню... Вона не чула вже нічого. Того, що було, не пам'ятала. Їй зараз нічого не треба, крім свого дитяти, що мало народитись, — того, з чорною сльозою.

Ми відчули морозець по тілу. Я знаю цей стан. Вона щаслива! І я щаслива, і Гіра. Творчий вогонь. Тут нашим дітям нічого не загрожує...